

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

3. Regem offendit, & quas ob causas?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

Scripturas legeret, vel cum alio conferret; mensæ perpetua lectio; nocte intempestâ Psalmos canere; post cantum tredecim pauperibus mensa sternebatur, præcinctus ipse ministrum agere, pedibus advolvi, aquam juxtâ, lacrymâsque affundere: sequebatur largitio quaternis in singulos argenteis: tum brevis, & delibatus somnus, post quem sacri codices, & cœlestium meditatio in tertiam diei horam producta, nullis interim admissis, qui obstrepent, prophanisque negotijs mentem turbarent. A tertia sacris operabatur, nec tamen quotidie, quodd se indignum, imparatumque crederet: tanta verò sacra peragenti vis lacrymarum, ut plures gemitus, quàm verba essent. Diei nonâ mensæ assidebat, lautæ quidem, & Regio ministro dignæ, sed quam præ dapiibus lectio condiebat, & eruditorum, qui magno numero admittebantur, sermocinatio; reliquam diem negotia occupabant: munerum perpetuus contemptus, nec ei tantum, sed aulae tori, quam copiosam alebat. Non nemo cum negotij causâ in Palatio esset, & solemni, receptoque more nunchos, nunc illos auro tentaret, omnibus respuentibus: Curiam, inquit, *plusquam auream inveni, quæ non solum post aurum non abiit, sed aurum abiicit, spernit, & calcat.* Summa, & profusa liberalitas, in pauperes præsertim, quibus terna in dies convivia, intempestâ videlicet nocte, sub auroram, meridiemque. Hæc necessario commemoranda duxi, ut & sanctum fuisse memineris, quem pro aris conflictantem videbis, & tamen mundi, aulaeque gnarum, nec ex eorum numero, qui sanctitatem quidem colunt, sed rudem, agrestemque, & ideo sæculi nostri moribus haud gratam. Vix annus fluxerat, cum prima odiorum initia prorupere, parvis quidem momentis ducta, sed semper majora, ac tandem implacata.

III. Causæ indignationis istæ. *Quod officium Cancellariæ abdicasset, quippe viribus vix sacra Praefectura paribus: quod vacantium Ecclesiarum fructus, qui inveterato jam more fisco addicebantur, non Regi, sed Ecclesia deberi diceret: quod Clericos scelerum compertos Regijs Magistratibus tradi nollet, puniretque quidem, sed mitius, quàm Regi placeret: quod agros, ditionesque Ecclesie ab Antecessoribus alienatas, oblatus pretijs repeteret, hinc potentiorum odia, clam quidem habita, sed occasione, & vindicta intenta: quod Regi, an Regias consuetudines observare vellet? petenti, velle se respondit, sed salvo ordine suo:*
quam

quam formulam cum captiosam Rex diceret, & illusionibus aptam, nunquam ut ab ea recederet, moveri potuit, idemque omnium Episcoporum sensus, votumque fuit, tanto magis commoto, infensoque Rege, quod conspiratio videretur, nec ferre posset Archiepiscopum tot titulis devinctum sibi adversari. Accedebat indoles Regis mari similis, quo pacato placidoque nihil blandius, nihil immitius turbato. Audi Petrum Blefensem: (a) *Agnus est, dum pacati est animi; leo vero, aut leone truculentior, dum vehementius excandescit: oculi ejus orbiculati sunt, dum pacati est animi, columbini & simplices; sed in ira, & turbatione cordis quasi scintillantes ignem, & in impetu fulminantes.* Sed nihil æquè ut adulatorum pestes Regis animum inflammabant: nam velut Regiæ dignitatis anxij, supercilium, fastum, duritiemque Archiepiscopi incubabant, à quo nisi sibi que suisque provideret, eum demum futurum esse Regem dicebant, quem Clerus eligeret, & quamdiu Archiepiscopo placeret. (b)

IV. Rex ergo certus Archiepiscopum aut vincere, aut perdere, Clarendunam conventum indicit, quo Episcopi, Regni que Magnates magno numero confluxerunt. Omnes Archiepiscopo extrema præcinebant, Rege videlicet recenti irâ flagrante, alijs omnibus metu exterritis, paratisque obsequi; nec ipse alio animo palatium, quàm aream certamini, & victimæ dicatam ingressus est. Petebat Rex instabatque, ut Episcopi explerent, quæ polliciti essent, Regias videlicet consuetudines observare, easque bonâ fide, nec additâ illâ formulâ, *salvo Ordine nostro*: hanc enim captiois plenam esse, & ludificandi gratiâ quæsitam: hoc ipsum Oxoniæ ab Episcopis, & Thoma promissum, nec fidem semel obstrictam laxari posse, nisi promittentium, Regisque dedecore: nihil aliud à se posci, quàm quæ majoribus suis præstita, quæ usu invaluerint, quæ Sacerdotium juxtâ, Regnumque confocient. Hæc à Rege petebantur, sed imperantis potius, quàm postulantis modo; aderant minæ, flagransque vultus animi index, & denique rationes in speciem adornatæ, ne metuere Episcopos, vincique puderet. Jam plerique inclinabant, invicto tantum, & oblectante Archiepiscopo: hunc ergo trepidi juxtâ, indignantesque, & ejus potius periculo, quàm suo anxij circumstant, ostenduntque: *Nihil*

G

novâ

(a) Petrus Blef. epist. 66. & 75. (b) Joan. Saresb. in vita cap. 24.